

SLOVENSKÁ HISTORIOGRAFIE PO ROCE 1989: AKTIVA, PROBLÉMY, PERSPEKTIVY

Dušan Kováč

Ředitel Historického ústavu Slovenské akademie věd nám zde předkládá své zamyšlení nad tím, „jak využila slovenská historiografie novou svobodu bádání a na jaké problémy při tom narazila“. Po krátkém přehledu vývoje slovenského dějepísectví se Kováč dotýká dosavadních těžkostí, např. působení zastaralých interpretačních a koncepčních vzorců („pocit nutnosti apologetiky a požadavek, notovat chvalozpěvy na úctyhodné stáří a historickou jedinečnost Slováků“) a dědictví marxistické vývojové etapy. Analýza těchto problémů ve vědomí historiků vyvolala hluboký rozkol mezi historiografií a historickým povědomím společnosti. Dušan Kováč nám dopřává krátký pohled na úsilí, s jakým se Historický ústav snaží tuto propast překlenout. Současně nás seznamuje s potížemi, se kterými se on i jeho spolupracovníci setkávají, a obzvláště nás informuje o pokusech, podřídit tento nezávislý vědecký ústav

Akademie věd Matici slovenské, kulturnímu spolku pověstnému svým nacionalismem, a takto ztěžovat jeho nezávislou vědeckou činnost a znovu ho podřídít určitému ideologickému zaměření. V dodatku jsou zveřejněny výtahy z návrhu zákona Národní rady Slovenské republiky o Matici slovenské a stanoviska ředitele a spolupracovníků Historického ústavu Slovenské akademie věd.